

Ulf Gleditsh — Kronikk i 1962

Selve naturopplevelsen skaper balanse i sinnet. Det oppstår et naturlig forhold mellom jeg-følelsen og individets plass i den store helhet. Den naturlige religiøsitet som er et av de største aktiva som et menneske har, blir styrket og bevisst, samtidig med at det psykologiske erfaringsliv blir underlagt samvittighetskontroll, slik at tanker og handlinger kultiverer seg i forhold til grunnopplevelser man har hatt i møtet med den evige natur.

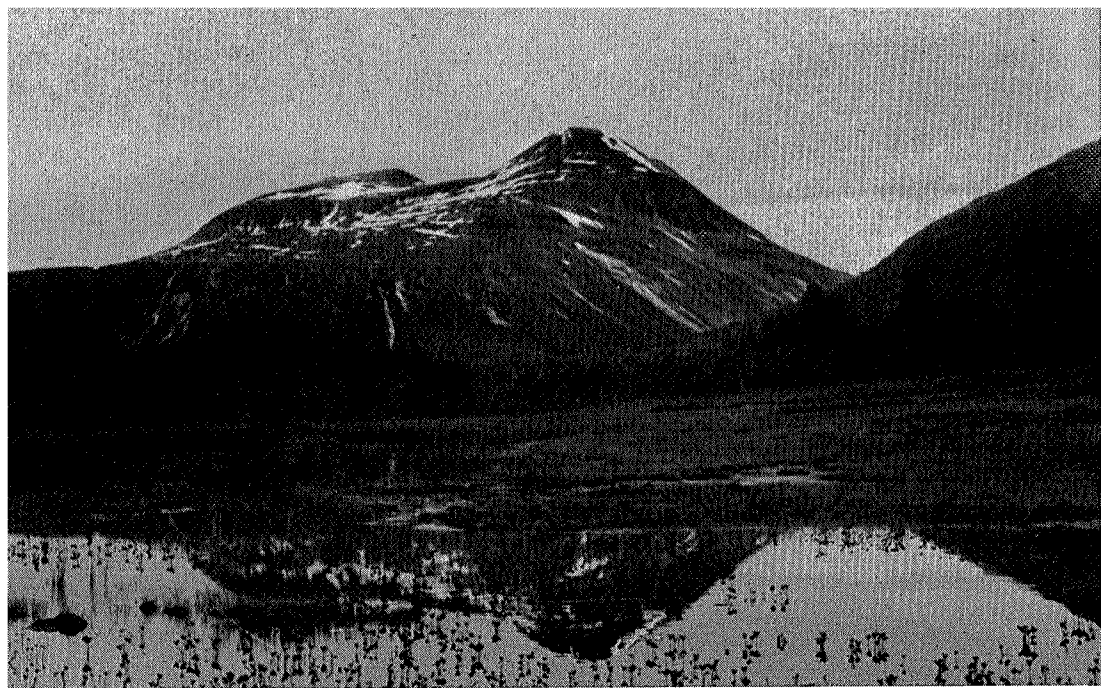
Vandring er for mange mennesker en livsstil og derfor også en stil man bærer med seg overalt. Vandreren representerer en rekke åndelige kvaliteter. På det høyeste uttrykker han vidsyn, toleranse, utholdenhet og evne til å leve seg inn i andres verden. Han representerer evnen til alltid å lete etter det evige i alt han kommer i berøring med.

Minner fra fjellet

AV FRITZ CHRISTENSEN

Første gang jeg bevisst husker at naturen gjorde inntrykk på meg, var jeg seks år. Jeg fikk være med på spasetur fra Granåslia til Estenstad. Siden har det gått slag i slag. Bymarka, især da området Våttakammen, Geitfjellet ble grundig gjennomtrået. Den gangen var det adskillig mere dyr og fugler enn nå og vi ble aldri trett av å gå der, men etter hvert ble horisonten utvidet til å omfatte hele Bymarka og Jonsvannsområdet. I en alder av 14 år kom neste utvidelse av horisonten. Da fikk vi lov til å dra til Væktarstua. Vi syklet over Mostadmarka, via Selbu, Kubjørgen og Ås, en bra sykkeltur den gang.

Vi hadde vært på fjellet omkring Stuesjø noen dager da Nedalen begynte å lokke. Det var ved starten nedlagt forbud mot videre ekspedisjon, men vi trøstet oss med å sende et kort hjem hvor vi forklarte nødvendigheten av å se Nedalen, og så dro vi ut i eventyret. Selvfølgelig hadde vi ikke tenkt å være der lenge, dertil var økonomien for svak. Vi hadde nemlig ikke mer enn kr. 15,— hver i reisepenger, men det ble anderledes. For det første ble vi meget godt mottatt av vertinnen, Kari Aune, og hennes hjelpere, og så var vi så heldig å treffe en gammel kjenning, den allerede da så kjente storfisker Carco. Han var oppradd for følge, og spurte om vi kunne være sammen med han på fiske med Nedalen som utgangspunkt. Ja, hva skulle vi si? Lysten var det ikke tvil om, men lov hjemme fra hadde vi ikke og penger var det smått med. Carco ordnet med tillatelse pr. telefon og vi fikk levere fisk mot mat på hytta. Og fisk var det nok av. Det ble riktig et eventyr for oss. Vi var borte i alt 14 dager, tok så mye fisk som vi ønsket og opplevde fjellet på sitt vennligste. Selvfølgelig var det mygg. Vi hadde bare nickers og beksømsko, så leggene våre så ut som om vi hadde rosen, og vi måtte legge avispapir imellom strøpene og leggene.

Trollhetta i sommerdrakt.

(Foto: Arne Falkanger)

Dette hjalp, men da vi for det meste gikk ut i elven til knes, så ble det bare grøt av papiret og vi var konstant våt hele dagen.

Multer og blåbær var det nok av og det var en vesentlig del av kostholdet ved siden av fisken.

En dag tok vi oss fri fra fiske og klatret opp på Storsola. For en utsikt og for et inntrykk det ga på mottakelige guttesjeler. En mengde blomster og fugler og dyr var det også å legge merke til. Vi var solgt til fjellet for alltid. Bare det å kunne legge seg ned ved en av disse tusen klare bekkene og ta en slurk vann var en lykke-stund.

Siden ble det en årlig tur til Nedalen, en av disse er beskrevet i årboken for 1935. Vi fikk også etterhvert andre områder å utforske, det kan fortelles en annen gang, men gleden ved å gå i fjellet unner jeg alle. Derfor vil jeg oppfordre: Myndigheter, industri, handel og privatpersoner til å støtte opp om foreningens virke. T.T. har det trangt økonomisk, antall medlemmer burde økes. Det er god plass på hyttene og antall besøkende kan fordobles. Stiger besøket kan vi senke prisene, i hvert fall ikke øke dem. Og sist men ikke minst en bedre rekreasjon enn en tur i fjellet finnes ikke.

Mountaineering in Sylene

BY BRENDAN HOLLAND, IRELAND

Rotaryklubbene i Trøndelag arrangerte sommeren 1973 en leir for europeisk ungdom. Programmet omfattet blant annet skogplanting, havfiske, jordbruksarbeide og fjell-tur i Sylene. En av deltakerne Brendan Holland fra Galway i Irland har sendt følgende rapport fra fjell-turen til T.T.s årbok.

Take one Israel, three Danes, three Germans, three Dutch, one Italian, three French, two Norwegians and one Irish — and you have got what it takes to make the most wonderful hike of our lives. After some hours by car from Steinkjer we arrived at the Sørensen cafe in Selbu where we enjoyed a cup or two of Norway's national beverage: coffee. Norwegians must be heavy coffee-drinkers. At Sankå-vika we made the final stop, and from there we had to trust our feet. Two hours walking brought us to the Storerikvollen Tourist hut, where we spent a most wonderful and memorable night under candle-light, cold water and good clean air.

Here I must take the liberty to thank everybody who had anything to do with our stay there. We wan't forget it.

Next morning, after a substantial breakfast and with a lunch-pack and a thermos flask in our «ryggsekk» we went to the shore of the Essand lake under the guiding eye of Helge Foss and his wife. Theodor Brandfjeld was, — by means of his new steamer «Essan II» to bring us sound and safe to Essandheim across the lake. The sea was quite rough, and our bad experience from the North Atlantic outside Osen fjord in North Trøndelag made us look forward to this trip with no enthusiasm at all. Our Israel friend Amiram dropped his camera into the lake while he was trying to get on board Theodors «steamer» — and as a good islander I thought I had to fish it up again from the roaring waves of the Essand lake.